

umiddelbart sammenlignes med Nationalmuseet. Det Museum, der svarer til „Skansen“, er Frilandsmuseet i Lyngby. Med andre Ord, hvis vi skal opretholde denne Sammenligning, og hvis vi skal kunne gøre os Haab om, at sikre vore Samlinger et tilsvarende Besøg, — ja det behøver jo ikke en Gang at ligge saa højt oppe, hvis det blot kommer noget højere op end det, de er begunstiget af i Øjeblikket —, vil det være paatrængende nødvendigt at skaffe Frilandsmuseet i Lyngby andre Forhold end dem, det i Øjeblikket har at virke under.

Frilandsmuseet er en Afdeling under Folkemuseet og har til Formaal, som det maaske vil være bekendt, at bevare Typer paa de vigtigste gamle Bygninger, grupperede efter Landsdele, samtidig med at det viser Udviklingen af den danske Husbygning, fortrinsvis paa Landet. Det drejer sig altsaa her om kulturelle Mindesmærker af stor Betydning, og det er i Virkeligheden beklageligt, at dette Museum faar Lov til at ligge saa forholdsvis upaaagtet hen, som det gør. Naar man i denne Sammenhæng tænker paa, hvilken Betydning det tilsvarende Museum i Stockholm har, altsaa „Skansen“, vil man forstaa, det er nødvendigt at skaffe Frilandsmuseet en anden Plads ved simpelt hen at flytte det til Hovedstaden eller i hvert Fald dens umiddelbare Nærhed. Det ærede Medlem Hr. Zahle var ogsaa stemt for, eller nævnte det i hvert Fald som en Mulighed, at man skulde forene Folkemuseet med dets Frilandsafdeling, og det ærede Medlem mente, man burde flytte Folkemuseet til Lyngby. Jeg er enig i, at man bør forene dem, men jeg ønsker, at man flytter Frilandsmuseet fra Lyngby til Hovedstaden. Jeg skal ikke gøre Forsøg paa at anvise nogen særlig Plads, det vil jo nok være muligt at finde en saadan; det ærede Medlem Hr. Vanggaard har allerede nævnt Søndermarken, og lige i Nærheden ligger en anden Plads, som maaske kunde være egnet, nemlig den Plads, som begrænses af Frederiksberg Slot, Roskilde Landevej, Pilealleen, Haveselskabets Have og Frederiksberg Have.

Det forekommer mig utvivlsomt, at hvis Frilandsmuseet indarbejdes i den samlede Museumsplan og eventuelt forenes med Folkemuseet, med hvilket det saavel museumsteknisk som reelt hører sammen, vil vi for disse Samlingers Vedkommende skabe noget virkelig monumentalt, der kan blive af uvurderlig Betydning, baade nationalt og kulturelt. Der er adskillige Grunde, der taler for at gennemføre en saadan Ordning, og jeg skal tillade mig at an-

føre nogle enkelte. Man gætter neppe fejl, naar man antager, at Frilandsmuseets Drift i Øjeblikket ikke er særlig rentabel, og dette maa naturnødvendigt hænge sammen med dets afsides Beliggenhed, fjernt fra Hovedstadens almindelige Udflugts-trafik; deraf følger igen, at Museet praktisk talt er uden kulturel Betydning for det brede Folk. Den Argumentation, som ligger heri, turde være tilstrækkelig, synes det mig, til at give Kravet om en Flytning Vægt. Jeg kan i hvert Fald ikke tilstrækkelig stærkt udtale Ønsket om, at Rigsdagen under den indgaaende Drøftelse og Behandling af Nationalmuseets nye Ordning ogsaa vil tage skyldigt Hensyn til Tanker som dem, jeg her har fremsat.

Til Slut vil jeg gerne fremdrage en Sag, hvis Betydning og Rækkevidde jeg ikke ganske er i Stand til at gennemskue, men som jeg gerne vil bede det Udvalg, som kommer til at beskæftige sig med Museumsordningen, om at skaffe sig nærmere Klarhed over. For nogen Tid siden holdt Museumsdirektør Mackeprang et Radioforedrag om Nationalmuseet. Foredraget var i sig selv saare instruktivt og orienterende og blev utvivlsomt paahørt med stor Interesse af de talrige Lyttere, men det indeholdt nogle Oplysninger, som nok kunde være egnede til at vække en vis Uro hos Nationalmuseets Venner. Efter visse af Direktør Mackeprangs Udtalelser synes det nemlig, som om der paatænkes en Slags indre Deling af Museet, saaledes at der, om jeg har forstaaet Direktøren ret, skal udskilles en særlig Studiefdeling, som kun bliver tilgængelig for dem, der rejser Krav derom — hvis jeg forstod det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen ret, var det netop en saadan Tanke, det ærede Medlem ønskede at fremme.

Hvis noget saadant er Meningen, finder jeg det i høj Grad beklageligt. Naar der nu med hele Folkets Støtte paatænkes at skabe vore rige nationale Skatte en forsvarlig Ramme, er det ikke for at gøre dem delvis utilgængelige, og hvis det er Hensigten, som det formodentlig er, at lade denne Deling gaa væsentlig ud over Oldsagssamlingen, bliver Forholdet ikke mindre beklageligt, thi jeg finder ikke den Betragtning rigtig, som det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen fremførte, at det maa være den almindelige Beskuer tilstrækkeligt at se i Lerpotte; Konsekvensen heraf maatte være, at det saa ogsaa var tilstrækkeligt at se i Flintøkse. Nej, det kan ikke være tilstrækkeligt, for det, Folk ønsker at se, er i og for sig ikke i Flintøkse eller i Lerpotte, men det, de